

de col·laboració justícia...

un fet presenciat

El dissabte, dia 9, com de costum, baixaren del castell, a les nou i mitja de la vetlla, una sèrie de soldats per anar a distreure's un xic al cinema, o teatre el dia que en fan, ja que a un altre lloc els tenen prohibit d'anar-hi, puix si ho feien, com ja els tenen advertit, serien degudament castigats. Més això no fa el cas, tornant a ço que deia abans, baixaren formats i en passar pel mig de l'Avinguda de Wilson veig, amb gran sorpresa, que Julià Téllez, el sergent que els acompanyava, pegà una bofetada amb tota la seva força, a un individu dels que anaven formats, sense poder comprendre, de moment, el perquè.

Després, segons el que vaig poder esbrinar, crec ho va fer perquè dit individu no anava ben «alinat», cosa que li deuria semblar a ell, ja que jo em trobava a uns 10 metres i ho vaig poder veure com ningú ho pogués apreciar, i, per més crèdit, que ho preguntin als soldats que anaven aquell dia junts al cinema.

Es de doldre que es donin casos tan denigrants, com aquest, al mig de la població, i més creient, la major part dels figuerencs, de què al castell de Sant Ferran hi ha una oficialitat digníssima amb el seu comportament respecte els seus inferiors, i que per culpa d'algun individu, que pel que es veu està mancat de cultura i sentit comú, donguin la impressió de què als soldats del Batalló de Muntanya n.º 3, se'ls tracti, com vulgarment se'n diu, a «baqueta».

I ara, jo em faig aquesta pregunta: suposant que aquest xicot, o bé un altre qualsevol, s'hagués «desalinat», hi han motius per pegar amb la «maai sombra» que ho va fer semblant «maai»? Molta gent que, com he dit, veuen amb bons ulls l'exèrcit, fa que li agafi odi, i, per altra part, donen la impressió que a dalt el castell, que no els veu ningú, deuen tractar els soldats com si estéssim dos segles atrassats.

Des d'aquestes planes humanitàries d'*avant...!*, faig un prec a qui correspongui perquè això s'eviti, car del contrari, els ciutadans de Figueres, si es torna a veure una cosa semblant, protestarem com un sol home en defensa d'aquests xicots atrop-

llats i indefensos, puix que algun dia, o actualment, podem tenir servint a l'exèrcit algun fill o germà, i senzillament, per humanitat i pel total progrés de la nostra volguda Espanya, no hem de tolerar-ho.

UN CIUTADÀ.

Articles fotogràfics EL SIGLO Avinguda de la República, 17

quatre mots

L'amic Batet acaba de publicar, en un col·lega local, un article en el qual recorda aquelles inoblidables hores en què fou proclamada la República Catalana.

Jo no les oblidaré mai més aquelles hores, però tampoc podré oblidar aquells moments d'indecisió que hom va observar, de primer antuvi, en el procedir de certs prohoms, arribant a l'extrem de què alguns d'ells, tot predicant el seny, ens volia foragitar del casal dels federals perquè des del balcó vàrem intentar exposar una pancarta que deia: *Visca la República!* Eren dos quarts de cinc. No sabem pas el que s'esperava per secundar la proclamació, però arribarem a creure que alguns esperaven que fos declarada per real decret des de Madrid. S'ha de fer constar, també, que algunes cares que veïem quotidianament, aquell dia, precisament aquell dia, les trobarem a faltar.

No cal pas que parlem del cas del General Eugenio que encara a les quatre hores de la tarda del dia 14 ordenava treure una bandera republicana i l'endemà ja el veïem fent el *simon de l'ombra* pel casal republicà del carrer de Cervantes. Per si això fos poc, tothom haurà vist l'esmentat general en totes les moixigangues militars i àpats oficials de bracet amb els republicans que avui governen el poble.

No puc oblidar tampoc el fet de què en tota la casa no vàrem trobar una sola bandera catalana. Cal fer constar que si no arriba ésser el catalanista Sr. Massot—el qual va lliurar-nos a correu un drap barrat—aquell dia Figueres hauria proclamat la República sota els plecs de la bandera espanyola, tan gloriosa com vulgueu, però mai tan nostra.

I ja ho veieu! Avui aquella República que vàrem proclamar, això és, la del nostre poble, es pot dir que no en resta res. No existeix la República Catalana ni se'ns ha tractat, com a

homes que som, amb aquella lleialtat deguda, per tal com l'Estatut ni tan sols ha estat reconegut pel Parlament espanyol.

Per altra banda, hi ha les responsabilitats de la Dictadura, que encara pengen. Els lladres de la Dictadura segueixen impunes. Què ha estat això? Què se n'ha fet del programa que predicàveu abans de l'11 d'abril? Res! Gairebé res!

Per tant, amic Batet, sols us demano, per un moment, que deixeu de banda la disciplina de partit i reflexioneu. Aleshores potser veureu el perquè de la meua posició i més que la meua—que ben segur no preocupa a ningú—la dels meus companys.

LL. XIFRA.

«el camí de la vida»

Es de doldre que no poguem disfrutar més sovint de films tan sòlids i formidables com *El camí de la vida* de Ekk; el primer film soviètic.

Es tracta d'un fet històric. Fins i tot podríem dir d'un reportatge esdevingut després de la Revolució Russa. El lirisme i expressivitat d'aquest film són veritablement impressionats. Es el resultat d'un estudi profund de la consciència infantil. Ekk, després d'haver viscut llarg temps amb aquests infants sense llar ni protecció de cap mena, ha sabut copsar tot el que podien donar de si com a éssers humans, reeducant llur personalitat psicològica. Car cal remarcar que la majoria dels minyons que hi prenen part havien seguit una vida de trinxera i de vici.

A més del puixant dramatisme que envolta aquesta obra cinematogràfica, s'hi observa una tècnica fotogràfica impecable, posseeix una rica infinitat de detalls que l'embelleixen i li impregnen sòlides característiques d'una cultura incipient. En fi, el film en qüestió és una veritable obra humana, i, per tant, una gran lliçó d'art.

No podríem acabar aquest comentari sense fer observar que amb la visió d'aquest film hom pot fer-se càrrec de la virada evolutiva que ha fet el comunisme de l'any 17 ençà. L'exemple més evident és la forma en què col·loca la família, quan fa veure la necessitat que tenen els infants d'una mare, d'una llar.

CINEOFIL

Pintures i pinzells EL SIGLO Avinguda de la República, 17